

Augustin Balthasar von

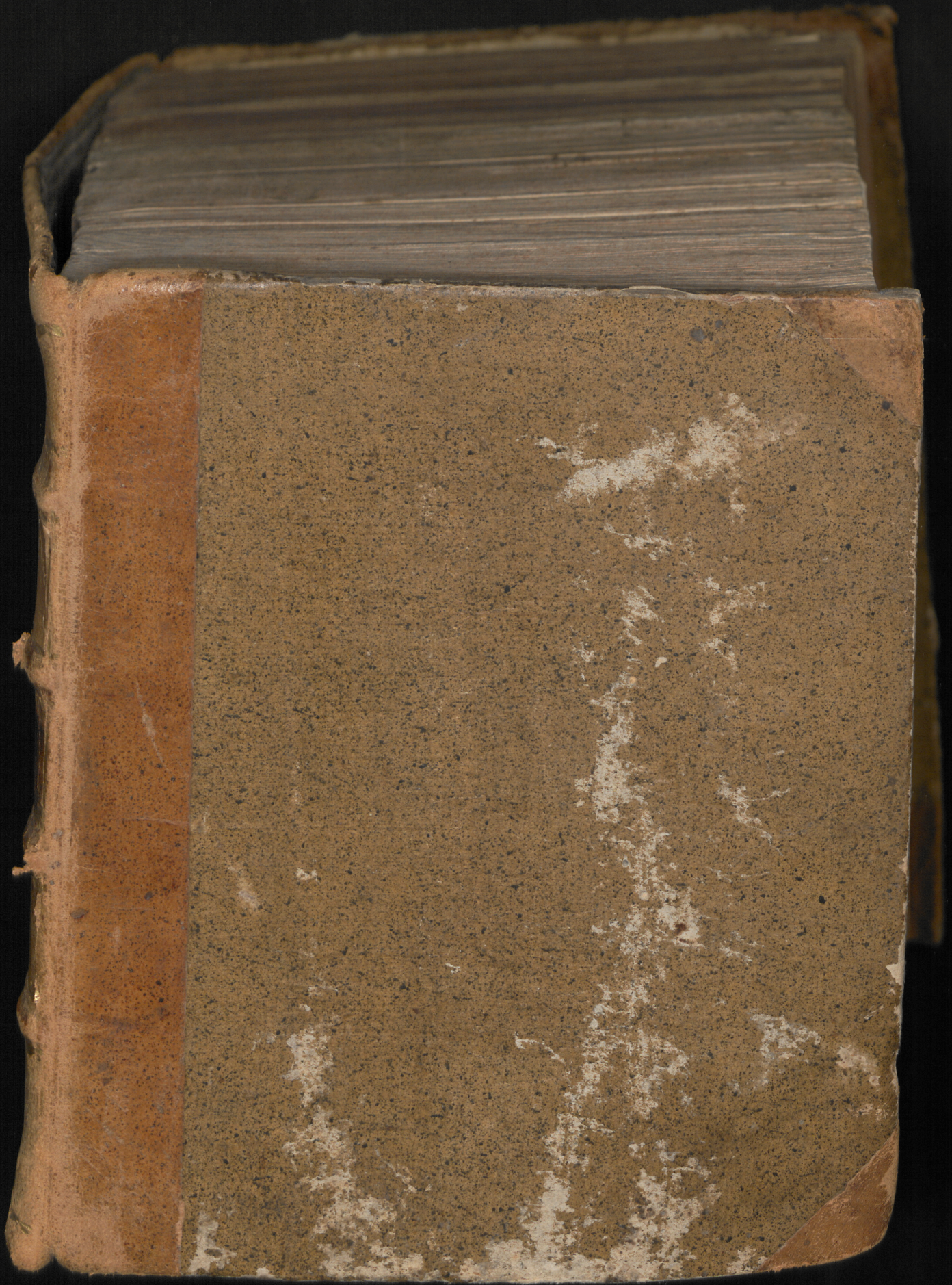
Rectore Magnificentissimo, Serenissimo Principe Ac Domino, Domino Adolpho Friderico IV. Duce Megapolis Regnante ... Ordinis Seraphini Commendatore Nec Non Aquilæ Albæ Eqvite. Sacra Pentecostalia Devote Celebranda Indicit Eaqqe Occasione De Lingvæ Usu Atqve Abusu Morali Pias Meditationes Adfert Augustinus de Balthasar ...

Gryphiswaldiæ: Stanno Struckiano, [1753]

<https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1861163770>

Druck Freier Zugang

N. N. — 2 (13~~4~~.)

1. Hanguisius de iurisdictione Cameracensi, de iurisdictione Novae collectorum historiae et juris patrii regiae Alphonso Gaspari Jo. Jo. Gruber
2. ^{maled} Hanguisius de iurisdictione Cameracensi Gaspari Jo. Jo. Gruber, de iurisdictione Novae collectorum historiae et juris patrii. Gruber
3. Hanguisius de iurisdictione Cameracensi de Gaspari Jo. Jo. Gruber, de iurisdictione Novae collectorum historiae et juris patrii. Gruber
4. Hanguisius de iurisdictione Cameracensi de Gaspari Jo. Jo. Gruber, de iurisdictione Novae collectorum historiae et juris patrii. Gruber
5. Hanguisius de iurisdictione Cameracensi de Gaspari Jo. Jo. Gruber, de iurisdictione Novae collectorum historiae et juris patrii. Gruber
6. Balthasar, de legato.
7. Balthasar, de eo, quod iustum est circa mystas
8. Balthasar, program ad Haffelberg disputat: de contractibus et act. bonae fidei et Ali. juris.
9. Balthasar program ad Haffelberg disputat. de praerogativa juris germanici pro iure romano, in materia pactorum dotalium,
10. Balthasar program ad Haffelberg disputat. de pecunia appositionis in contractu locationis cond. soluta, eiusque in Concursu Crediti iure,
11. Balthasar program ad Haffelberg disputat. de usufructu paterno in iudicio familiarum familiarum.
12. Balthasar program ad Haffelberg disputat. de iudicio genuina simultanea i. Germ. investiturae cum longobardica collatae.
13. Balthasar program ad Haffelberg disputat. de iure principis circa baptismum.
14. Balthasar program ad Haffelberg disputat. de iure peregrinorum singulari in processum.
15. Balthasar program ad Haffelberg disputat. de vi matrimonii consummati.
16. Balthasar program ad Haffelberg disputat. de libris s. matriculis ecclesiasticis etc.

17. Balthasar, progr. ad diss. Heybergii, de iure usus in censur.
su creditorum J. Lubenig. in eadem classe integre adjudicantis.
18. Balthasar progr. ad diss. de Paltenii, de favore depositi.
19. Balthasar progr. ad diss. Heyeri, de remissione in mercedis
in locatione praediorum rusticorum abingens damnum et
luc pecuniarum conductori contingens.
20. Balthasar progr. ad diss. ~~Heybergii~~ Schuffelii, de successione
ab intest. et iur. Lubenig.
21. Balthasar, progr. ad diss. Balthasari, de origine flunderum
in genere, praecipue oblatorum in pomerania horumque in
dale.
22. Balthasar, de poena adulterii.
23. Weytphal et Balthasar de Severissimo decem pomeranias
meritis in rem literariam.
24. Balthasar de intellectus facultatibus ad voluntatem Dei spi-
ritus sancti ductu componendis.
25. Balthasar, de voluntate ad Angelorum Sanctitatem.
26. Balthasar, de iustificatione non physica sed poenali ad
dictum resurrectionis Christi pie celebrandum.
27. Balthasar de electificatione spirituali.
28. Balthasar de diis gentium tutelariibus ex antiquitate quae-
dam.
29. Balthasar en, et quatenus illud restauratae humanae
salutis medium ratione investigare posset.
30. Balthasar, de lucis religiosis.
31. Balthasar, de linguae usu et abusu morali.
32. Balthasar, progr. ad Ristum archangelipnoeati
michaelis.

9
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,
DOMINO

31
34
ADOLPHO FRIDERICO IV.

DUCE MEGAPOLIS REGNANTE,
PRINCIPE VANDALIÆ, SVERINI ET RACEBURGI, COMITE SVERINENSIS,
TERRARUM ROSTOCHII ET STARGARDIÆ DOMINO &c.
ORDINIS SERAPHINI COMMENDATORE
NEC NON AQVILÆ ALBÆ EQVITE.

SACRA PENTECOSTALIA

DEVOTE CELEBRANDA

INDICIT

EAQVE OCCASIONE

DE LINGVÆ USU ATQVE ABUSU MORALI

PIAS MEDITATIONES ADFERT

AUGUSTINUS de BALTHASAR

J. U. DOCT. ET PROF. ORD. FACULT. JUR. SENIOR ATQVE DECANUS,
REG. CONSIST. DIRECTOR, ACADEMIÆ JAM PRO-RECTOR
ET SACRI CÆSAREI PALATII COMES.

GRYPHISWALDIÆ STANNO STRUCKIANO.

Vere ac sapienter scripsit Philosophorum Romanorum Princeps, *Lib. I. de Natura Deorum: Omnium animantium formam vincit hominis figura.* Sive enim integram corporis humani structuram, sive singula ejusdem membra respicias, in utroque homo insigni præ reliquis animantibus pollet prærogativa. Omnia liquidem, nullo excepto, ita ordinate sunt composita, ut mirificam sane repræsentent figuram, admirandum ordinem & permirabilem eorundem harmoniam; Immo singulorum, si ad finem, quem intendit summus hujus universi Creator, usum admiraberis incomparabilem.

Præ ceteris autem præstantissimum hujus admirabilis machinæ membrum **LINGVAM** esse, nemo facile inficias ibit. Hæc enim voci sermonique formando, quo a brutorum organis semet distinguit, dignoscendisque saporibus destinata, omnium nobilissimum præstat usum. Ipsa, ad laudandum Deum & benedicendum hominibus data, instrumentum est, quo & Deo & hominibus animi nostri sensa explicamus, quo ipso æterna veritas animis hominum instillatur, propagatur, & per omnem terram diffunditur; ita, ut infinitæ miriades hominum æternæ felicitatis participes reddantur. Est Lingua nostra vinculum, quod ligat societatem humanam, sine qua nec literæ essent, aut usui forent, nec ullum inter homines commercium. Sine qua omnis ingenii ac rationis vis in

a 2

homine

homine thesaurus occlusus, nec homo brutis multum foret
ab simili.

Quam nobile, Deoque gratum, CIVES ACADEMICI,
lingua sit membrum, si usus ejus recto, quem ipse intendit,
fini applicetur, vel sola historia sacra, quæ hodie in Festo
Pentecostali explicanda proponitur, nos edocet. Ipse linguæ
fabricator, Spiritus S. usum ejus præ cæteris membris cor-
poris humani præstantiorem eo ipso satis declaravit, quod
in sanctificationis actu, quo Apostolos donis suis extraordi-
nariis implevit, eosque ad prædicandum Evangelium per
omnem terrarum orbem in salutem hominum instruxit, lin-
guam eorum, quasi solium suum visibili modo occupaverit;
ut *Actor. II. 3.* sequentibus legimus descriptum: *Videbantur
enim linguæ in iis dissectæ, quasi igneæ essent, & ipse singulas
insidebat.* O! præclaram linguæ distinctionem! cujus for-
mam ipse Spiritus Sanctus assumere non dedignatus est; O!
mirificam linguæ præparationem! O! egregium, quem hic
in Apostolis cernimus, linguæ usum! Audimus, eosdem ex-
templo donis Spiritus S. fuisse impletos, cœpisse eos alienis,
seu peregrinis linguis loqui, prout Spiritus, qui linguis eorum
insederat, ipsis eloqui dabat facultatem; Qua fiducia Evan-
gelium lingua sua prædicaverint, & quam insignem fructum
hæc prædicatio verbi produxerit, vel ex eo apparet, quod in-
gentem numerum fidelium sacra sua eloquentia Deo quotidie
collegerint. Quanta vi & efficacia linguam orando exercu-
erint, ut etiam locus quo congregati, commotus fuerit, ex
Act. IV. 31. videre licet. Quaque animi constantia impiorum
insultus, omnis generis injurias, afflictiones, castigationes,
durissima vincula, nec non cruciatus, immo ipsam mortem
crudelissimam subierint, partim sacræ paginæ, partim Historia
ecclesiastica assatim docent.

Hunc

Hunc egregium Deoque charum usum præstat lingua, a Spiritu Sancto sanctificata; E contra vero eo pejorem, si homo naturalis, qui non cognoscit, quæ sunt Spiritus S. eadem, secundum malitiam cordis atque ingenii sui congenitam, abutitur. Egregie hoc depingit Apostolus JACOBUS *Epist. Cap. 2. v. 3. sqq.* cujus verba integro suo contextu hic adducere haud poenitebit. *Ecce, inquit, equi frenantur, ut nobis obediant; totumque corpus eorum frenis injectis circumagimus. Ecce, naves, quamvis sepe magnæ molis sint, & vi ventorum agitentur, attamen parvo reguntur remo, eo, quo impetus dirigentis tendit: Sic etiam Lingua modicum quidem membrum est, & res magnas molitur. En! quam parvus ignis sepe magnam silvam comburit? Et ipsa lingua ignis est; immo, mundus iniquitatis. Ita lingua constituitur in membris nostris, quæ maculat totum corpus, & inflamat omnem vitam nostram, quando a gehenna inflammata est. Omnis natura bestiarum & volucrum & serpentum & cæterorum monstrorum marinorum domantur & domita sunt natura humana; Linguam autem nullus hominum domare potest; inquietum malum, pleno veneno mortifero. Per ipsam benedicimus Deo & Patri, & per ipsam maledicimus hominibus, qui ad imaginem & similitudinem Dei facti sunt. Ex uno ore procedit benedictio & maledictio. Non oportet, fratres mei charissimi, hæc ita fieri.*

Ex quo dicto Apostolico abunde constat, quam ingens bonum atque malum sit lingua hominis, prout nempe ab ipso homine, tanquam gubernaculum navis ab ipso nauta, dirigatur. Quam leviter autem eadem ab hominibus tractetur, simul indignatur Apostolus. Linguam dicit *mundum iniquitatis*; & totus sane mundus impletus est iniquitatibus linguæ. Nulla sane re magis in hoc universo peccatur, quam lingua, maxime maleficatorum hominum, quorum dentes

arma atque sagittæ, & lingua eorum gladius acutus. *Psalm 56. v. 5.* Dies mihi deficeret, si per singulos Ordines hominum singulasque classes disciplinarum negotiorumque humanorum iturus, abulum linguæ frequentiore indeque evenientia mala, vel supremo saltem digito indigitare vellem. Per transennam quasi notabo: Hominem sapientem, qui in ea rerum suarum conditione constitutus est, ut linguæ ulum excolere debeat, eo magis cavere necesse habere, ne eadem impingat, vel abutatur.

Quid putatis, CIVES OPTIMI, quanto abusui subjecta sit Lingua in *Oratore*, seu *Præcone sacro*, qui non ad instruenda miseræ plebeculæ pectora simplici verborum genere veritatem ipsis e Cathedra sacra proponit, sed meræ ostentationis causa, fastum verborum amans, ampullas projicit. Prophetæ JESAIÆ labia, cum polluta adhuc essent & lingua ejus ad prædicandum verbum Dei instrui deberet, unus e Seraphinis carbone ignito, quem forcipe tulerat ex altari, tangebatur os ejus. *Jes. VI. 6.* In igne quoque apparuit sanctissimus hospes Pentecostalis, sub figurâ linguarum dispertitarum, i. e. flagrantium instar flammularum, ut se loquendi magistrum igneum Apostolis futurum promitteret; certissimo documento, verbum Dei ardere sicut ignem. *Jerem. XXIII. 29.* & lucere instar faculæ. *Sirac. XLVIII. 1.* nec minori vaticinio, Apostolos velut ignem penetraturos, & plumbea corda mortalium liquefacturos ad fidei unitatem. Verum, quomodo hæc omnia quadrant ad ejusmodi Oratores, qui verbis suis aures quidam titillant, sed corda non afficiunt, multo minus instar ignis saxea corda penetrant atque frangunt. Vereor, ne horum opera aliquando, paleæ instar, igne tentationis divinæ comburatur. *1 Cor. III. 12. seqq.*

Et

Et hæc quoque in omnes *Docentes Academicos* commode dirigi possunt, qui non eo animo eoque studio, ac decet, Auditoribus suis rerum nucleos proponunt, ut vere eruditos eos reddant, sed saltem ut tempus terant, impræparati nonnunquam e somno, crapula vix exhalata, resuscitati lectionibus semet accingentes, per integras horas non nisi futilia verba venditant, vel etiam per anfractus & incurvatas vias auditores eo adducunt, quo recta via multo citius penetrare potuissent.

Judices non minus atque *Advocati*, læpius os habent bilingue atque venale, quo *isti* bona vitamque quandoque misero, cui eadem servare deberent, malo suo eloquio eripiunt; *Hi* vero in ipso judicii loco, alias sacro, recessibus verbosis atque injuriosis adversarii sui famam proscindunt, judicem decipiunt, & tanta verborum inanium plaustra cumulant, cum sæpe tribus verbis causa expediri possit, ut mirum, quod sibi ipsis tædio non fiant. Nonne hic palpabilis linguæ abusus est? quem olim Germani ita puniri æquum arbitrati sunt, ut, ejusmodi Advocatis linguam præscindendo eamque in terram projiciendo pedibusque conculcando, *Desine*, dixerint, *sibilare vipera*. Teste *FLORO Lib. IV. Hist. Cap. 12.*

Medicorum maximum commodum in lingua positum esse, vulgo creditur; Id quod ii imprimis, qui *Circumforaneorum* numerum augent, sibi quasi proprium vindicant; Qui non tantum conglomeratis verbis luxuriosis medicinam suam credulæ plebi deprædicare atque commendare, sed & aliorum operas meritaque, sua longe excedentia, vellicare & vilipendere, sua contra, quo sibi aliquid famæ concilient, in cælum extollere adsveti, & quo magis Clientum applausum emendicent, circum fora, seu fores, unde nomen habent,

ostia-

ostiatim fere obambulant, nugas vendunt, quibus animos scemellarum oblectant, ut gratiam sibi concilient. *Prob! qualia sunt artis suæ prostibula?* Et qualisne mundus nequitiae ac iniquitatis est lingua ejusmodi Medici linguosi; *Terribilis est in Civitate sua*, inquit sapientiae doctor SIRACIDES, *& temerarius in verbo suo odibilis erit.*

Philosophorum linguam procacem omnis fere mali in Ecclesia ac Republica causam fuisse, tot diversarum opinionum sectæ, tot hæreses & abominabiles eruditorum sententiæ loquuntur, ut etiam diu in proverbium abierit: *Nil tam absurdum cogitari potest, quod non a quodam Philosophorum fuerit dictum, vel defensorem habuerit Philosophum.*

Quod si autem hac ratione ab hominibus eruditis, qui nomen Sapientum affectant, quibusque præ ceteris veritatis propagandæ studium concreditum est, tam graviter lingua peccari animadvertimus: Quid mirum, quod homines vani ac otiosi, qui linguæ studio honestiori vacant, ne hæc rubigine afficiatur, totos fere sese malignitati linguæ suæ mancipent? dum quotidie sanctissimum nomen divinum animo incogitato in ore & lingua habent, verbum sacrum proterva lingua sua ad res profanas & sæpe impias ac lascivas applicant, perjuria & execrationes ex ore projiciunt, & sic quotidie Blasphemias in Deum evomunt. Et quid in mundo frequentius, quam crebris mendaciis, fraudibus, conviciis atque injuriis contra proximum linguam exercere? Vetus sane ac valde familiare hominibus pravis hoc studium est, aliorum famam obtrectare & linguæ suæ virulentia contaminare, quod ab ipso Diabolo originem trahit, qui inde, velut ex eo, quod habet pessimum, nomen invenit. Id genus hominum, uti frequentissimum, ita difficile est vitare, & compescere pene impossibile; ut loquitur

loquitur b. ZIEGLERUS in *Dicaſtice Concl. IX.* ubi pie ac ſolide hac de re diſſerit.

Caveatis itaque, CIVES PERDILECTI, ut lingua veſtra recte ubique utemini; dedit enim Deus nobis præmio linguam, qua laudemus ipſum, non ut in injuriam proximi eadam abutamur. Cogitate quæ dicit Apoſt. JACOBUS *Epist. 2.* *Si quis putat, ſe religioſum eſſe, nec refrenans linguam ſuam, hujus vana eſt religio.* Alligate linguam veſtram, ne luxuriet, ne laſciviat, unde lerna malorum ſurgit. *Mors & vita in manibus linguæ, qui diligunt eam, comedent fructus ejus;* inquit SALOMON *Prov. XVIII. 21.* O! bone Deus! quam graves rixas, litigia, immo funeſtas cædes non excitavit opprobrium linguæ? *Sane multi cecidere per cuſpidem gladii, ſed plures periire per lubricum linguæ ſuæ;* ut dicit SIRA- CIDES *Cap. XVIII.* ubi egregie atque ſatis prolixè hanc rem proſequitur.

Abhorrete itaque, O MEI, iſta crimina, quæ linguæ malitia perpetrantur, quæque jam in oculis prudentum Ethnicorum ſorduerè, ut inde in ea Legibus civilibus graves ſtatutæ ſint poenæ. Jam *L. Remmia* Calumniatoribus litera K in fronte inurebatur, (quoniam veteres calumniam per K ſcribebant) & ſicuti pudoris argumenta ex fronte colligenda eſſe cenſebant: ita æquum exiſtimabant, ejus frontem notare, qui abjecto omni pudore falſorum criminum aliquem inſimulaverat. Quid, quod, Ictus ULPIANUS, ſuo tempore, ut ex *l. 15. §. 7. 12. & 27. ff. de Injuriis* apparet, quodlibet convicium, quod alterum ſive præſentem, ſive abſentem, infamandi cauſa prolatum eſt, actione injuriarum vindicandum eſſe, cenſuit. Nec vos decipi patiamini, per vulgatam iſtam cantilenam: *Lubricum linguæ non facile ad poenam trabendum eſſe.* Obtinet hæc ſaltem in foro ſoli, non Poli. Memores

b

potius

potius sitis, quod de omni verbo otioso, quod locuti fuerunt homines, rationem reddituri sint in futuro iudicio. *Matth. XII. 36.* Otiosum autem verbum est, quod aut iuxta necessitatis, aut intentione pietatis utilitatis caret, & quoties loquimur, vel non opportuno tempore, vel non opportuno loco, vel non, ut convenit audientibus, toties sermo malus procedit de ore nostro, ad destructionem eorum, qui audiunt. Sapiens itaque, priusquam loquitur, confiderat quid dicat, cui dicat, quo in loco & tempore dicat; id, quod *Libro ecclesiast. Cap. XX. 7.* exprimitur: *Homo sapiens tacebit usque ad tempus, lascivus nugator autem & imprudens non servabunt tempus.*

Perpendite animo, CHARISSIMI CIVES, linguam lascivam crebro usu ita maledictionibus, scommatibus, obrectationum flosculis ac vanis impiisque locutionibus, ni refrēnetur, advesci posse, ut quandoque eo tempore, quo morbo decumbimus, & maxime animus ad Deum tollendus, si phantasia gravitate morbi quadantenus læsa sit, in ejusmodi impias vociferationes erumpat, quas, si illa integra fuisset, metus mortis forsan repressisset; vel a quibus homo, linguam bonis diebus temperans, si, fato ita ferente, in hanc inopinatam calamitatem incidat, vel sponte sua abstinuisset. Consuetudo enim & hic est altera natura. Exemplum hujus rei nobis exhibet pius JCtus A HASVERUS FRITSCHIUS in *Advocato peccante, Concl. X. p. 36.* de Causidio scelerato, qui crebras frustratorias in causis Clientum, quibus patrocinatus, terminorum dilationes petere advetus erat, iisque animam suam multis peccatis cumulaverat, in lecto extremas horas agens, & imminentem damnationem prævicens, continuo exclamasse fertur: *Inducias, inducias,* quæ tamen hic locum nullum invenere, donec tandem absque *inductis* miseram animam effla-

efflaverit. *Qui itaque vult vitam diligere, & dies videre bonos, coerceat in tempore linguam suam a malo, & labia sua, ne loquantur dolum. 1 Pet. III. 10.*

Et sic debellata hac animi levitate & linguæ procacitate, CIVES OPTIMI, etiam contra famæ vestræ lascivos obtrectatores, qui purulenta sua & tartareo veneno tincta convicia in vos expuunt, adferenda est medela. Certo sitis persuasi, bonam famam vestram haud dependere a lascivia cujusvis malevoli hominis. Est extra sphæram privati hominis positum, bonam alterius famam quocunque modo vacillare, vel imminuere. Quod itaque palam Calumniatoribus agere jure interdictum est, id minus per clancularias machinationes atque obtrectationes ipsis efficere licebit. Generoso itaque contemptu ejusmodi irrita conamina susque deque habete. Sunt ejusmodi farinæ homines, qui linguæ veneno famæ noxiam intendunt, non secus ac canes considerandi, lunam allatrantes; cum quibus agendum exemplo Philosophi, qui, cum conviciis laceffit, & ad vindicandas injurias ab amicis incitatus, respondebat: *Quid, si asinus me calcitrasset, num injus vocarem?* Potius Deo agite gratias, quod malevolorum obtrectationes plerumque indicio sint, res vestras supra misericordiam aliorum positas esse, & quod ejusmodi sagittæ non feriant, quem petunt, nec spiculam quidem relinquunt, sed, ut plurimum, in emittentem recidunt. In mentem vobis revocate amaram Salvatoris nostri passionem, qui per omne tempus, quod corpore humano vestitus hic transegit, totus totusque obtrectationibus, calumniis, injuriis & cruciatibus nequissimorum hominum fuit expositus; piaque meditatione revolvite ex hymno sacro: *O Welt! sieh hier dein Leben* &c. versiculum 13. cum seqq. qui optimum contra ve-

nenum linguæ malevolorum famæ vestræ obrectatorum
vobis suppeditabunt antidotum. Elevate potius mentem &
linguam vestram & orate cum SALVATORE nostro & cum
sanctis Apostolis pro nebulonibus istis, ut Deus ipsis peccata
sua & etiam hanc linguæ suæ temeritatem remittat; Et, quan-
tum poteritis, injuriam vobis illatam beneficiis compensate;
Tum similes fietis Patri vestro & præmium vos manebit in
Cælo, ubi in consortio Angelorum & omnium Sanctorum
lingua vestra triumphum canet:

SOLI DEO GLORIA IN SECLA. AMEN.

P. P. DIE X. JUNII.

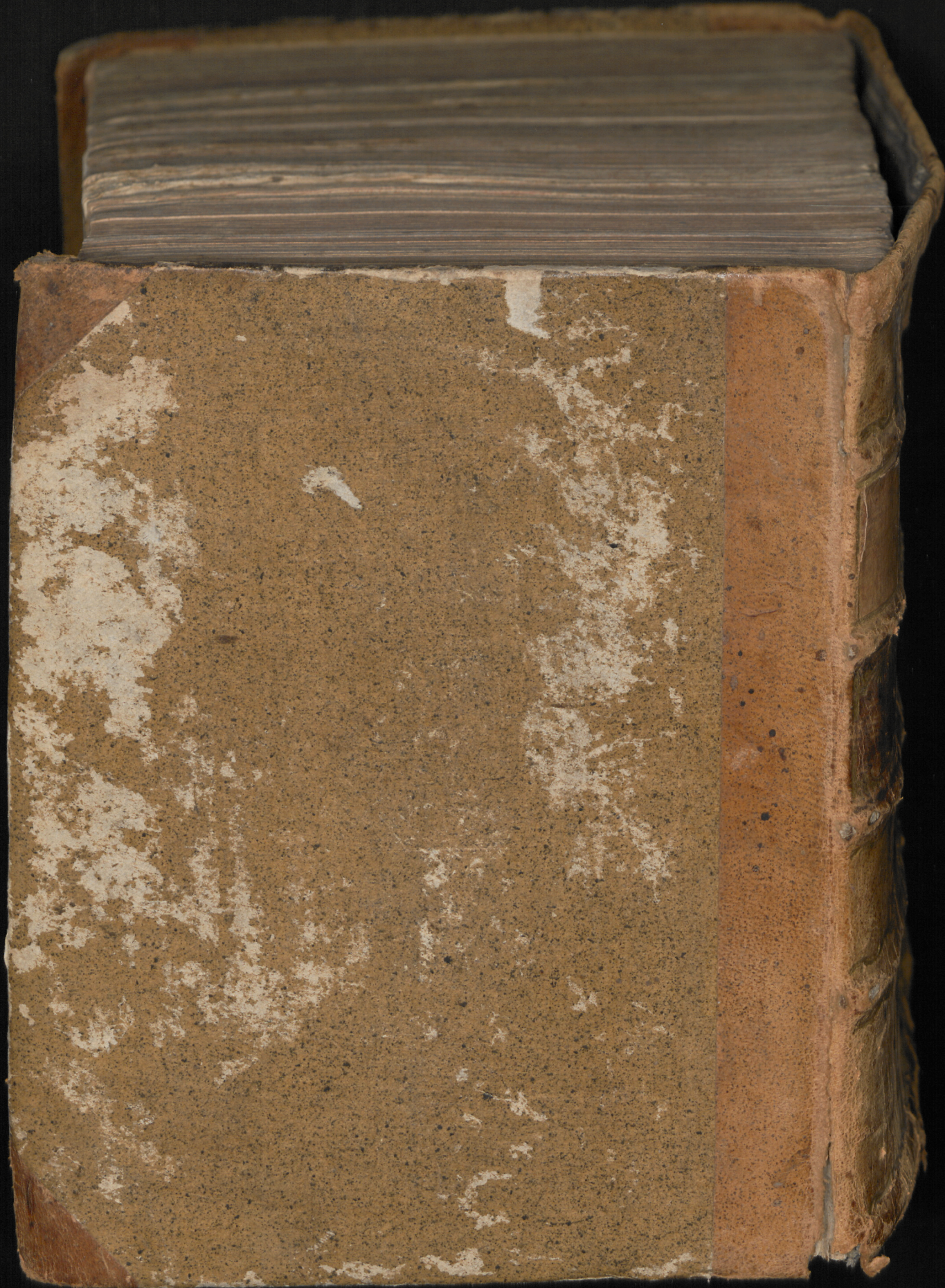
SUB SIGILLO ACADEMIÆ.

33. Matthaeus, praegr. cum Regis dan Praetori quae Christi.
34. Matthaeus, praegr. cum Regis dan Praetori. Christi.
35. Treiber, de excusatione Praetorum, cum Praetori Praetoris.
36. Treiber, de clausula caducillari.
37. Tresenreuter, de his qui heredes institui prohibentur.
38. Treuer, de superstitionis conditoribus et propagatori-
bus.
39. Treuer, logomachia in iuris naturae doctrina.
40. Treuer, de decore gentium circa belli initia.
41. Treuer, de auctoritate et fide gentium et reipub.
Hunc Credit sua Mollis in Praetore.
42. Tribbechorius de commerciis.
43. — — — — —
44. Trier, de iure stapulae civitatis Francofurtanae ad Viadrum.
45. Trier, de officio Ordinarii in academiis.
46. Troppanneger, de potestate electorum et principum im-
perii circa ius nobilitatis subditis suis conferendis.
47. Troppanneger, de dote non promissa praestanda.
48. Troppanneger, de momento temporis.
49. Helis, an fideicommissarius praecipuum rerum fidei com-
missariae dominus sit, propterea quod rem ex venditi-
one aut permutacione rei fidei commissi subjectae ac-
quisitam licet fuerit, a possessore inter medio gravato, post-
modum alienata nihilominus tanquam rem fidei com-
missi subjectam, a tertio possessore vindicare possit.

50. Helis, de ^{jura} separatione in concursa Creditorum et utrum
hac juri in Saxonia superiori etiam post quinquennium locum
habeat.
51. Helis, quousque parentibus licitum sit liberis suis hereditatem de-
trahere et quid ad voluntatem parentum maxime nuncupati-
nam probandam requiratur?
52. Helis, si quis nomen ipsum sub audit. evictoris acceptet, an
et qualem actionem habeat accipiens, adnegas odentem periculo exis-
te: et c.
53. Helis, in quantum et quibus modis uxor pro marito valide se obliga-
re queat? et quid hac in re cum primis in Saxonia superiore sit
juri?
54. Helis, quousque superstes conjux, altera parte defuncta in bono-
rum representatione defendi, eaque ipsi competere queat?
55. Helis, an foris cum tertio contrahentis beneficio divisionis
gaudent?
56. Hoffmann. De origine, progressu et natura juris prudentiae
criminalis germanicae.
57. Hoffmann, de revocatione testamentorum ex juris germanici
principiis explicata.
58. Hoffmann de coemeteriis ex archibus tollendis, non vbi Gysling
des Götterhuden und der Nördten.
59. Hoffmann. De communicationis bonorum conjugum non nata-
re atque principiis.
60. Hoffmann, de jure separandi allodium a fundo
61. Hoffmann, de donationibus propter nuptias.
62. Hoffmann, de jure consuetudinis.
63. Hoffmann, de die ac nocte nuptiali, non vbi Gysling Gysling
und der Brautnacht.

64, Hoffmann, nuptiarum secundarum tempora . in mactem
hinc non ipse mediam Ep. Pforitae Caen.
65. Hoffmann, observationes quaedam testamentarias.

(12)

enim linguæ malevolorum famæ vestræ obrectatorum
bis suppeditabunt antidotum. Elevate potius mentem &
am vestram & orate cum SALVATORE nostro & cum
Apostolis pro nebulonibus istis, ut Deus ipsis peccata
am hanc linguæ suæ temeritatem remittat; Et, quan-
tis, injuriam vobis illatam beneficiis compensat;
fietis Patri vestro & præmium vos manebit in
confortio Angelorum & omnium Sanctorum
umphum canet:

GLORIA IN SECLA. AMEN.

DIE X. JUNII.

LO ACADEMIÆ.

